

pevnost

edice

Josef
Pecinovský

Posvátná larva

Kroniky nové
Země

II.

Josef Pecinovský

POSVÁTNÁ LARVA

Josef Pecinovský

**POSVÁTNÁ
LARVA**

KRONIKY NOVÉ ZEMĚ II.

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Josef Pecinovský, 1992 a 2008
Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2008
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-66-0

Prolog

Princezna Zwen se narodila v jedné z těch šťastných nocí, kdy je temná obloha prosvícena tisíci ohnivých chvostů, kdy se noc mění v den a den v noc, kdy lid opouští své mělké nory, spleené chatrče, výstavné domy i skvostné paláce, a zaplňuje ulice a prostranství, aby přivítal posly Boží, kdy se všudypřítomní gardisté stahují do svých kasáren a jedenkrát v roce přenechávají město jásajícímu davu. Té noci se víra v šťastnou budoucnost, běžně podněcovaná všemi prostředky, stává tou nejjasnější vizí a nepochybuje o ní snad už vůbec nikdo. Taková noc je branou otevírající se do radostných zítřků, předzvěstí jara nastávajícího po kruté zimě, fenoménem, o nějž se opírá autorita jediného vládce a pomáhá mu upevňovat moc.

Princezna Zwen byla obyčejným děvčátkem, ale nevěděla o tom. Křičela právě jako tisíce jiných dětí, které se v témže městě narodily téže noci, ale ten úchvatný němý ohňostroj na obloze se odehrával jen a jen na počest princezny, i když každá matka věřila, že padající šípy přinesou štěstí i jejímu drobečkovi.

Někteří lidé ale měli jiné starosti. Králův astrolog, šedivý Stremling, kdysi dávno upadnuvší pro nepříznivé prognózy v nemilost a denně se třesoucí strachem v očekávání, že se otevrou dveře jeho malé komůrky a dovnitř vstoupí četa gardistů, si mohl konečně oddechnout. V posledních devíti měsících téměř nespál a modlil se ke svému bohu, aby porodní bolesti byly seslány na královnu právě této noci. Právě on totiž králi předpověděl toto datum. Nakonec se tak stalo.

Nikdo pochopitelně nevěděl, že se Stremlingovi prostřednictvím uplacených dvorních dam podařilo propašovat do královna pokoje dvě zrnka gyneu. Proto na královnu mohla přijít osudová chvíle o deset dní dřív, než předpověděl králův

osobní lékař Myglin, kterému byl Stremlingův osud naprosto lhostejný. Právě tak ponechával Myglina v klidu i ohnivý dešť. Ale i tento mastičkář měl důvod třást se o svůj život, byť jeho obavy pramenily zcela odjinud.

Zatímco Stremling triumfoval, protože se právě stal druhým nejmocnějším mužem království, a královna Mewren odpočívala po těžké chvíli a brzy usnula vyčerpáním, a aniž to tušila, i následkem požití drogy, sám Myglin, který jediný měl právo spatřit té jedinečné noci malou princezničku, omyl malé nevzhledné tělíčko, láskyplně osušil jemnou kůži a chlácholil šklebící se a křičící tvářičku. Pak dítě zabalil do nejjemnějšího batistu a nesl je dlouhými chodbami mramorového paláce do míst, do kterých směl vstoupit jen on v doprovodu právě narozeného královského potomka, a to pouze jedenkrát za život.

Po obřadu, na nějž se připravoval celý svůj život, jeho kariéra na královském dvoře definitivně skončí, ale pak bude tak dobře zaopatřen po zbytek života, že už nebude muset nikdy hnout prstem. Do toho okamžiku mu však zbývalo ještě několik hodin a jedna procedura, díky níž se královský potomek měl navždy odlišovat od obyčejných lidí, ač to byl rozdíl patrný jen v extrémních životních situacích.

Přiložil ruku na kontakt čidla, které více než dvě desítky let nečinně hledělo do slepoty chodby. Všichni, kteří kolem museli projít, činili tak vždy co nejrychleji, odvracejíce zrak od masivních betonových dveří. Byli přesvědčeni, že kdyby se byť jen nedopatřením čidla dotkli, následovala by okamžitá a nepochybně i hrůzná smrt. Šesti dvořanům, kteří během vlády krále Dynta beze stopy zmizeli, se podle šeptané fámy patrně nepříhodila žádná jiná nehoda než ta, že se neopatrně pohybovali právě kolem Dvorany.

I v Myglinovi byla malá dušička, když zvedal pravou ruku. Dlaň se mu na chvíli zatřásla, než se odvážil přiložit ji na temný čtverec, vyzývavě hledící z bílé stěny. Očekával, že se dotkne chladného kovu, ale čidlo mělo stejnou teplotu jako lidské tělo. Přesto se Myglin zachvěl. V té chvíli si totiž uvědomil, že to, čeho se dotkl, je živé.

Rosolovitá masa se pod jeho zpocenou dlaní otrásla, jak se probouzela z dlouholetého hlubokého spánku. Myglin chtěl ucuknout, poznal však, že nemůže, protože cosi sevřelo křečovitě jeho dlaň. Vnímá, jak se póry v jeho kůži roztahují, a uvědomil si, že se v té chvíli stal symbiontem jakéhosi nesmírného tvora, vládnoucího Dvoraně života a očekávajícího po tolika letech další návštěvu z královského rodu.

Lékařovu duši zaplnil panický strach a jen to, že ho výboj vyslaný do nervového systému na chvíli ochromil, zabránilo tomu, aby odhodil plačící děvčátko a dal se na útěk. Na jeho konci by ho sice čekala neodvratná smrt, přesto však v mnohém příjemnější než kontakt s tím zrudným, tajemným neznámem, které nyní pronikalo do Myglinova těla a zkoumalo i tu nejposlednější buňku jeho organismu. A tu pochopil, proč musí odejít z královských služeb. Věděl, že by se už nikdy neodvážil přistoupit k těmto dveřím a položit ruku na čidlo tak, jak to učinil před chvílí.

Poznal, že elektrony dosud bloudící po nahodilých drahách jsou nyní podřízeny biologickému systému, který by jej mohl okamžitě zabít, kdyby nesplňoval podmínky pro vstup do Dvorany života. Bezděčně si uvědomoval, že systém klade otázky, a chtěl na ně odpovídat; pocítil však, že kdosi odpovídá za něho, a pochopil, že systém odpovídá sám sobě a že se od něj ani žádná odpověď neočekává, protože on je v celém tom soukolí jen nepatrným zrníčkem,

umožňujícím kontakt mezi onou záhadnou bytostí a princezničkou.

A ucítil, že systém právě teď prohledává jeho paměť a začal se bránit pomyslným chapadlům, napadajícím jako zhoubné viry jeho nervové buňky a čerpající z nich veškeré informace, až nakonec dokázala vytržít tu jedinou. Vyčetla jméno osoby, kterou král pověřil tímtež úkolem, až princezna Zwen bude prožívat podobné šťastné okamžiky jako dnes její matka. Myglin se dověděl, že od toho okamžiku se bude třást strachy o svůj život mladičkový Trygor, jeho vlastní žák, který se až do této chvíle připravoval k jinému poslání.

Myglin se současně dověděl, proč mu král zakazoval vystavovat se jakémukoliv nebezpečí, přesněji řečeno proč měl zakázáno zemřít dřív, než se narodí královský potomek. Věděl, že kdyby zahynul kdykoliv před touto strašlivou chvílí, přivlekli by sluhové jeho vyschlé mumifikované tělo k těmto dveřím a přitlačili jeho dlaň právě na místo, kde ji drží teď. Ovšem jaký by pak byl osud Dvorany života a celého královského rodu, kdyby tu nebyl nikdo, kdo by určil jeho nástupce?

Je to Myglin. Je to Myglin. Je to on. Osobnost příchozího je v pořádku.

Má dítě. Je to nemluvně. Je to kojeneček.

Hmotnost.

Výška.

Objem.

Pohlaví.

Je to dítě. Je to královské dítě.

JE TO KRÁLOVSKÉ DÍTĚ?

Systém se zdánlivě zablokoval při této triviální otázce, na niž byla možná jediná správná odpověď. Matkou je královna Mewren. Myglin si chtěl oddechnout.

Kdo je otcem? Kdo je otcem?

Systém do omrzení opakoval otázku a Myglin dobře věděl, že na správnosti této odpovědi závisí vše. Kdyby náhodou otcem nebyl Dynt, potom je jeho osud, ale i osud dítěte a rovněž i královny, zpečetěn. Myglin i dítě zahynou na místě, ale co asi čeká královnu?

Otcem je král. Otcem je král. Konečně.

Myglin mohl odtrhnout ruku od sálajícího čidla a podívat se do téměř necitlivé dlaně. Viděl, že čára života je plná jasně zářící krve.

Ustoupil o krok a uslyšel hluboký tón pozvolna se měnící v děsivý hřmot. Myslel si, že se začínají řídit stěny mramorového paláce, ale pak spatřil, jak se před ním rozevívá tenká škvíra a pozvolna se rozšiřuje. Masivní hmota těžkých dveří se odsunovala do strany a odkrývala vchod do prostoru, do něhož nevstoupil nikdo od chvíle, co sem byla vnesena coby novorozeně královna Mewren.

Myglina ovanul dech dávné minulosti. Uvědomil si, že teď dýchá vzduch, jenž mohl bez nejmenších rozpaků nazvat starým, protože to byl kyslík, který rostliny vytvořily před dvaceti lety a který byl po celou tu dobu hermeticky uzavřen v odpočívající Dvoraně života, kam neměl přístup jediný živý tvor, kde i bakterie a mikroby byly po odchodu lidí vyhubeny tvrdým zářením, a kam nesměl proniknout zvenčí jediný atom, aby se Dvorana života, fenomén v tomto světě zcela jedinečný, mohla v klidu připravovat na další návštěvu.

A pak také pochopil, proč smí královský rod mít jen jediného potomka, a to ne dřív než po dvaceti letech. Poločas rozpadu použitých látek byl příliš dlouhý na to, než aby mohl do Dvorany vstoupit někdo dřív.

Otrásl se hrůzou, ale to už byl vtažen dovnitř a dveře se za ním opět zavíraly. Co když je záření ještě natolik intenzivní, že v něm samém zabije to, čemu se říká život, a proto si už nebude moci příliš dlouho užívat klidu stáří? Princezna bude za chvíli nezranitelná, té se nic nemůže stát, ale on, Myglin, odsud vyjde zase jen jako obyčejný člověk... Ale bude skutečně ještě zítřka tímž člověkem?

Zahnal rozpaky. O Dvoraně slyšel od svého učitele, který zasvěcoval královnu Mewren. A on žije dodnes. Tak proč by měl Myglina potkat jiný osud? Uplynulo přece předepsaných dvacet let.

Rozhlédl se. Učitel v nejmenším nelhal. Dvorana byla malá, a přesto nesmírná. Viděl, že k protější stěně není víc než deset kroků, ale neodvažoval se tam dojít, protože to mohlo znamenat pouť na celá staletí. Stěny se blýskaly zlatem a bohatou výzdobou. Myglinovi chvíli trvalo, než pochopil, že hledí na umělecká díla, která dobře zná, přestože již dlouhá staletí chybějí ve světových galeriích.

Jsou rozvěšena zde, ve Dvoraně, k potěše – koho? Koho vlastně? Kdo v dávnověku dokázal uloupit Rembrandtovu Noční hlídku, Tizianovu Venuši, Manetovu Snídani v trávě, Picassovu Guerniku a rozvěsit je zde? Čí oči se měly kochat tou nesmírnou krásou, komu mělo sloužit toto bohatství? Vždyť nikdy žádný člověk do Dvorany nevstoupí, jen lékař a pak... Ovšem, královský potomek.

Princezna se stane za chvíli jinou bytostí, ona bude mít stále před očima tu krásu a bohatství, ona jediná smí vidět to, co je jiným zapovězeno, i to, o čem se Myglin neodvážá hovořit. Vždyť učitel se mu nikdy ani slovem nezmínil o tom, jak je tato místnost vyzdobena. Lékař si dokonce vzpomněl, že slyšel cosi o betonovém krytu... On tehdy dobře věděl,

proč Myglinovi neprozrazuje ta největší tajemství královského rodu.

Říkal jen cosi o oltáři a ovládacím panelu...

Ovšem, oltář stojí hned před ním, stačí udělat dva kroky. Není to vlastně oltář v pravém slova smyslu, je to skleněný inkubátor, obklopený namísto ohromných svící čtyřmi infra-lampami, které lze přepnout na ultrafialové záření.

Polož dítě na oltář, radil mu učitel, a pak se obrať. V žádném případě se nedívej na to, co se bude dít.

Položil tedy dítě na oltář. Přestalo už plakat. Rozvinul jemný batist a ponechal nahé děvčátko bez ochrany v prostředí, které se jevilo tak nebezpečné. Jeho učitel se nikdy ani slůvkem nezmínil o tom, co se vlastně při zasvěcování odehrává. Nemohl, protože nic neviděl, ale uši se přece zavřít nedají, a tak musel vše alespoň slyšet. Dodnes však o celém zasvěcování neřekl jedině slůvko a Myglin se ho na to odvážil zeptat jen jednou.

Ustoupil o dva kroky a ucítil za sebou chladný kov. Zády se opřel o pozlacenou stěnu. Chtěl se otočit tak, jak mu velela povinnost, ale sám nevěděl, co způsobilo, že se nepřinutil k tomu jednoduchému pohybu. Stál bez hnutí a díval se na oltář, který se pozvolna proměňoval v sarkofág smrti.

Nejprve vyklouzly z podstavce dva skleněné kryty a spojily se nad dítětem. Vytvořily malou, neprodyšně uzavřenou průhlednou bāň. Pozvolna se namodralým svitem rozsvítily ony čtyři zářiče a Myglin pochopil, že mu přímo do tváře proniká ultrafialové záření, a domyslel si, co ho asi po minutě takového pozorování bude čekat. V tu chvíli by však raději obětoval zrak, než aby odvrátil pohled od oltáře. Celý prostor pod krytem se na okamžik zaplnil bílým plynem a místností se rozezněl hluboký, ale lahodný tón. Plyn

pozvolna kondenzoval a pokryl tělíčko bezmocného dítěte bílou blankou, která se po chvíli vstřebala do kůže.

Náhle Myglin s hrůzou spatřil, že tělo děvčátka je průhledné, viděl všechny svaly, titěrné vnitřnosti, křehké kosti, ale ten pohled se brzy rozplynul. Princezna se proměnila v ohnivě krvavý roztok, který pozvolna odtékal do jednoho rohu a unikal pryč maličkým kanálkem.

Zářiče pohasly a zbyl jen prázdný sarkofág, mlčící oltář, chladná prostora Dvorany a tiché pohledy lidí ze vzácných obrazů. Nic nenasvědčovalo tomu, že tu ještě před chvílí ležela bytost celému království nejdražší. Myglin propadl strašlivé panice.

Pak si uvědomil, že mu po celou tu dobu bušila v uších slova: „Neohlížej se, neohlížej se,“ a on pochopil, že vlastně konal pravý opak. Zavřel oči a zhroutil se na podlahu. Tušil, že v několika minutách se brána opět otevře a vyvrhne jej na denní světlo přímo pod ostří katovy sekery, protože toto je zločin, který mu král neodpustí. A jestliže zůstane brána zavřená, jeho následovník, pokud se ovšem najde člověk ochotný nasadit svou kůži, zde najde jen jeho vybělenou kostru.

Ne, Myglin nezhyne žízní nebo hladem, Myglin zemře během tří nebo čtyř hodin následkem strašlivé nemoci z ozáření, kdy z oslepeného těla budou svaly odpadávat po kusech... Ne, ještě dřív zemře Myglin strachem.

Pak uslyšel pláč.

„Ohlédni se, ohlédni se,“ tepal do jeho bubínků neslyšný hlas, a když poslechl, spatřil dítě opět ležící pod skleněným poklopem. Bylo to totéž dítě, a přece zcela jiné. Byl to kojeneček, kterého tam sám před několika minutami položil, a přece to nebyl týž kojeneček. Myglin položil na oltář princeznu Zwen

a nyní odnášel tajemnou bytost, o níž lidé budou přesvědčeni, že je to princezna Zwen. Myglin však bude dalek toho, aby jim to vyvracel.

Dveře se odsunuly a lékař vyšel na chodbu. Pocítil chlad, noc již pokročila.

Dveře se za ním zasunuly.

A tu pochopil, proč mu jeho učitel nic neřekl o tom, jak zasvěcení probíhá. On sám, královský lékař Myglin, si z toho, co uvnitř prožil, nepamatoval vůbec nic. Nevěděl, jak vypadá Dvorana života, nevěděl, jak vypadá oltář, nevěděl, co dělal, nepamatoval se, co se dělo s dítětem. Měl jedinou jistotu. Zasvěcení proběhlo a nikdy se už nemůže opakovat. Pokud došlo někde k chybě, není možné ji napravit.

Teď nesl dítě, jak mu povinnost velela, ke králi.

Král Dynt přes pozdní noční hodinu seděl na trůnu. Byl to ještě mladík, který se teprve před nedávnem začal holit. Jeho světlé vlasy splývaly v dlouhých prstencích kolem nevýrazné tváře s tenkými rty a protáhlou bradou. V celém tom prázdňém pohledu nebylo královského vůbec nic, snad kromě panovačného a pohrdavého výrazu.

Trůn se třpytil diamanty.

Královský sál byl pokryt nejdražšími koberci, obrazy na stěnách pocházely z dílen největších světových mistrů.

Někde jsem už podobnou sbírku viděl, říkal si Myglin, ale nemohl se upamatovat kde a kdy.

Hluboce se uklonil, potom položil dítě zavinuté do batistu před krále na drahý perský koberec. Poklekl.

„Králi, za noci ohnivých chvostů, v nešťastnější noci v roce, se narodila vaše dcera, princezna Zwen.“

Jméno mohl říci bez obav, oba královští rodiče dávno věděli, jakého pohlaví bude jejich potomek, a jméno bylo vybráno

již roky před počítím. Roli zde hrála rodinná tradice a nepsané zákony, a ani král se neodvážil na věci něco měnit.

Dynt odložil sklenici s rudým vínem.

Na dítě se nepodíval, jen pokynul rukou. Sín se zaplnila gardisty.

Dva z nich vtlačili do sálu vrzající vozík, strhli z něj příkrývku a před užaslým Myglinem se vztyčil kříž. Silné ruce se ho chopily a v mžiku jej za nohy i ruce připoutaly k břevnům. Myglin teď visel víc než půl metru nad podlahou a pocítil stejný strach jako ve chvíli, kdy vstupoval do Dvorany.

Spatřil nádobu s velkými hřeby a kladivo, které se výborně hodilo k jejich zatloukání. Nepochyboval o tom, co ho čeká, pokud zkouška dopadne špatně. Ne vlastní ukřižování, to nebude jeho konec. On sám vymyslel desítky způsobů, jak odsouzenci k smrti prodloužit muka – ne o hodiny, ne o dny, ale o celé roky. Celá léta bude možná hnit přibit ke kříži, nepřetržitě mu bude unikat z těla krev, ale po celou tu dobu bude kříž jeho organismus zásobovat vším potřebným, aby život neunikl z týraného těla příliš brzy. Bude trpět tak dlouho, dokud bude krále bavit dívat se na živou mrtvolu, která se kdysi jmenovala Myglin, a která se provinila tím, že přerušila kontinuitu královského rodu.

„Nuže?“ řekl král.

Velitel gardistů přikývl.

Zvedl tělíčko princezny a položil je na malý piedestal.

Zazněl gong a dovnitř vstoupil důstojným krokem, kryt rudou kápí, královský kat.

„Znáš svou povinnost v den zasvěcení?“ zeptal se kata velitel gardistů. Kat mlčky přikývl.

„Nuže, konej, jak ti nařizují zákony bohů.“

Muž s rudou kápí pozvedl velký meč s oboustranným ostřím. Vyčkal, až velitel gardistů rozbalí tělíčko princezny, a rozmáchl se.

Oči všech se soustředily na dítě. Jen Myglin zavřel oči. Viděl, že v hloubi chodby, z níž vešel kat, stojí další muž s mučicími nástroji a zapálenými pochodněmi.

Meč zasvištěl vzduchem.

Královy oči, vpíjející se do blyštivého nástroje, jako by se naplnily lačností po krvi.

Pak meč dopadl.

Kat se zhroutil na koberec sražen strašlivou ranou, meč se rozpadl ve dvě.

Král se usmál a Myglin se odvážil otevřít oči.

„Dobře jsi vykonal svou práci,“ řekl Dynt a hodil zuboženému katovi měšec. Nebožákovi spadla z hlavy kápě a bylo možno spatřit obličej chvějící se jako osikový list. Jistě v té chvíli litoval toho, že si kdy zvolil povolání, které ho přivedlo až k této strašlivé zkoušce. Věděl, že viníkem by sice byl ten napůl ukřížovaný felčar, ale snadno si domyslel, kam by ještě dopadl králův hněv.

Dítě zaplakalo.

Myglin ucítil, jak povolují řemeny, které ho dosud pevně tiskly k chladnému kříži.

Princezna Zwen se v tomto okamžiku stala plnoprávnou členkou královského rodu. Její tělo bylo prosyceno kovem mytronem, a bylo tedy nezranitelné.

Princezna mohla od této chvíle utrpět zranění jen tehdy, pokud by sama chtěla, ale co svět světem stojí, nikdo si nepamatoval, že by si příslušník královského rodu přál utrpět jakoukoli újmu.

1. Audience u hlavy státu

Or Yrad pomalu krácel ulicemi královského města Sanoru. Před několika minutami opustil palubu portu, který jej během hodiny přenesl přes polovinu planety a vysadil v tomto městě obestřeném tajemstvím. Neohlížel se, svůj zrak nechával v té chvíli lenošit, ale zdánlivě uvolněné smysly ponechával v nejvyšším střehu.

Sotva se jeho nohy dotkly půdy záhadného Sanoru, bytostně pocítil, jak ho přímo probodl všetečný zrak člověka, který si jistě přál být nenápadný, ale právě proto padl Orovi do oka.

Primitivové, řekl si Or, běžně navyklý na mnohem rafinovanější úklady. V současnosti množina jeho nepřátel tvořila téměř souvislý prstenec kolem celé planety, netušil však, že by mohl najít ostré očko i tady v Sanoru, kde nikdy nebyl a kde se jeho zájmy zatím s nikým nekřížily. Přesto černě oděný mladík, snažící se zoufale splynout s davem, šířil kolem sebe napjaté fluidum, pronikající až k Orovým čivům a povzbuzující obranné reflexy na nejvyšší míru.

Or pomalu krácel vpřed a přemýšlel, kdo se mohl o jeho cestě dovědět. Ani na palubě portu nikdo netušil, že Or míří právě do Sanoru; místenku měl až do Hyvaru, tam ostatně stálo jeho letní sídlo a bylo by přirozenější, kdyby ho takzvaní přátelé čekali až tam. V Sanoru opustil palubu portu až na poslední chvíli, vlastně až těsně předtím, než se mohutný stroj vydal na další cestu. A teleportická zpráva, či spíše úpěnlivá žádost krále Dynta, ta se nemohla dostat k uchu nikoho nepovolného.

S tím už měl Or své zkušenosti. Informace byla kompletní, bez šumů; královi spojaři věděli, co se sluší a patří v takovémto důležitém případě. Nikdo ji cestou neoklestil ani o jediný bajt. Or pochopil, že ten, kdo znal obsah zprávy, se o ní musel dovědět už tady v Sanoru. Nutně to znamená, že

škodná působí přímo na králově dvoře, snad dokonce mezi jeho rádci. Inu, král nebude příliš potěšen první informací, kterou mu nabídnu, ušklíbl se Or. A zdarma.

Králova objednávka neobsahovala nic konkrétního, Or se ale snadno dovtipil, čeho se asi týká. Svět v posledních dnech vzrušila informace o dvou velkých zemětřeseních, která postihla hlavní město. Vcelku by na tom nebylo nic zvláštního, zde však došlo přece jen k několika úkazům, které i člověku jen povrchně seznámenému s posledními událostmi, mohly připadat nápadné.

Sanor se rozkládal v tektonicky naprosto klidné oblasti. Místo bylo osídleno víc než sedm tisíc let a za celou tu dobu nebyla zaznamenána jediná chýše, která by se zhroutila vinou zemského otřesu. Seismografy zde zapisovaly jen otřesy, jejichž epicentrum bylo vzdáleno přinejmenším tisíc kilometrů. Jako by sám bůh Kortyzgar uhladil svým hřebenem krajinu kolem Sanoru na téměř plochou pahorkatinu, kterou se v malebných meandrech líně prodírala kalná řeka.

Až nyní, téměř na minutu přesně v intervalu dvaceti čtyř hodin, došlo ke dvěma otřesům. Filmové záběry do světa nepronikly, královská garda místo neštěstí obklíčila a každého, kdo se přiblížil s fotoaparátem nebo kamerou, bez milosti posadila do vězení. Rovněž údaje o škodách či počtu mrtvých a raněných měly světu zůstat utajeny. Sanor se navenek tvářil, jako by k žádné katastrofě nedošlo, a místní tisk psal nadále v optimistickém tónu o šťastném životě pod vládou krále Dynta.

Před světem se však zemětřesení utajit nedá. Seismografy po celé planetě vykreslily zvláštní křivky, a co bylo nejzajímavější, grafy obou tektonických poruch byly do posledního detailu totožné. Oba otřesy vycházely ze stejného epicentra,

kteří, ač to bylo neuvěřitelné, leželo snad jen tisíc metrů pod úrovní Sanoru.

Jiná vláda by vyhlásila stav nejvyššího ohrožení, evakuovala postižené obyvatelstvo, organizovala záchranné práce, požádala svět o pomoc pro postižené, ale tady kolem sebe Or viděl jen obyčejný život velkoměsta, kterého se katastrofa patrně nijak nedotkla. Poslouchal, o čem lidé hovoří, ale o nějakém zemětřesení nepadla ani zmínka. Nevěděl, zda je to proto, že lidé skutečně o ničem nevědí, což by bylo absurdní, nebo proto, že se všichni tolik obávají nastražených uší špiclů.

Ale pohroma se úplně utajit nedala. Z paluby portu mohl Or na několik okamžiků zahlédnout zcela devastovanou oblast, kde nezůstal kámen na kameni. Pohled vůbec nepřipomínal obrázky z jiných postižených oblastí, kde se to na troskách budov hemžilo zachránci. Tady byl klid, obvyklé mravenčení stovek lidí scházelo. Víc Or neviděl, skoro mu připadalo, že port je úmyslně naváděn tak, aby zasažená oblast byla vidět z paluby pokud možno co nejméně.

Nedaleko města spatřil ohromnou nádrž. Jakýsi gigantický plynojem působil neorganicky, jako obrovská piha hyzdící zelenou krajinu. Or nad tím pokrčil rameny; domyslel si, že je zde patrně vysoce rozvinutý chemický průmysl.

Až k obzoru se táhly pečlivě upravené plantáže. Zdálo se, že všichni zemědělci v této zemi pěstují vlastně jen jedinou plodinu. Jakoupak asi?

Or toho věděl o Sanoru málo. Údaje o ekonomice, obyvatelstvu a dopravní struktuře ho nezajímaly.

Zajímal se ale o způsob vlády.

Snažil se vžít do způsobu myšlení krále Dynta. Nechápal, co Jeho despotické Veličenstvo sleduje tím, když se před

světem, ale zejména před vlastním lidem, snaží ututlat katastrofu, za kterou nemůže nikdo z lidí, protože je cílem neovladatelných sil.

Co když však tato katastrofa není jen dílem přírody?

Or se otřásl. Proč ho tak jednoduchá myšlenka nenapadla dřív? Leccos se povídá o Sanoru a jeho vládci, žádná určitá fakta, pouhé náznaky. Nikdo ve světě neví, jakou mocí král Dynt disponuje. Co když se mu právě vymkla z ruky? Pak by mu ovšem člověk typu Ora přišel nanejvýš vhod. Ovšem pozor, Ore, tady se asi hraje vysoká hra...

K tomu, aby se ohlásil u krále, bylo dost času. Dyntova prosba byla vlastně pozváním, které se dalo zdvořile odmítnout, Or však nebyl z těch, kteří by se vyhýbali práci, jež od samého počátku vypadala zajímavě a mohla slušně doplnit Orovo konto. A co víc, Or měl rád nerozlousknuté hříčky. Tajemní nepřátelé mohli vnést do jeho života trochu vzruchu...

Král ho teď ještě nečeká. Možná bude lépe, když se nejprve porozhlédne po městě, jistě neuškodí, když si vyslechne rozhovory lidí, pozná, jaké mají názory, co si myslí o králi, o dvoře, o jeho gardě, možná se dočká i náznaku, co vlastně může vést za tím zemětřesením. Jeho orientační smysl ho neomylně vedl severním směrem, tam, kde z paluby portu zahlédl hnědou plochu podobnou oraništi.

Šel pěšky, přestože měl dostatek prostředků na to, aby si mohl najmout nejen drožku, ale třeba celou městskou čtvrť. Z auta však člověk vidí, a hlavně slyší, mnohem méně. Po chvíli si všiml, že vlastně žádné vozidlo nejede směrem, kterým právě jde. Systém dopravních značek vykazoval dopravu z této oblasti; odklon byl sice nenásilný, ale důsledný, až náhle všechen provoz na ulici úplně ustal, jen chodci